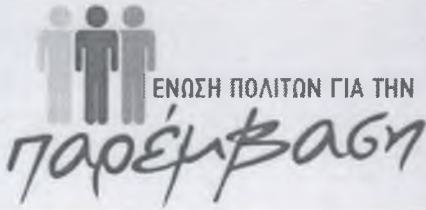

Παρασκευή, 31 Αυγούστου 2012

Αναζήτηση...

[Αρχική](#)
[Ταυτότητα](#)
[Σύνδεσμοι](#)
[Επικοινωνία](#)

Μη κερδοσκοπικό σωματείο πολιτικής σκέψης
για μια δυνατή **κοινωνία πολιτών**
σε μια ισχυρή και **ευρωπαϊκή Ελλάδα** του 21ου αιώνα.

[Αρχική](#) » [Άρθρα μελών & φίλων](#) » [Σωτηρόπουλος Δημήτρης](#) » Κρίση και εθνική συνεννόηση

87

Κρίση και εθνική συνεννόηση

Συγγραφέας Άρθρου Δημήτρης Α. Σωτηρόπουλος

Εδώ και περίπου έξι μήνες, δηλαδή από την ψήφιση του δεύτερου Μνημονίου από τη Βουλή τον Φεβρουάριο του 2012, οι διαδηλώσεις στην Αθήνα και άλλες μεγάλες πόλεις έχουν κοπάσει. Η διεξαγωγή δύο συνεχόμενων εκλογών (Μάιος – Ιούνιος 2012) περιόρισε τις άτυπες μορφές πολιτικής συμμετοχής, όπως, π.χ., τις καθημερινές καταλήψεις δημόσιων κτηρίων και τους αποκλεισμούς δρόμων. Οι πολίτες δεν δρουν πλέον στο δημόσιο χώρο σαν μην έχουν απολύτως τίποτε να χάσουν. Ούτε επαναλήφθηκε το -εξαιρετικά σπάνιο στη μεταπολεμική Ευρώπη – φαινόμενο πλήθη πολιτών να επιχειρούν να εισβάλουν στη Βουλή.

Παράθυρο ευκαιρίας:

Ίσως υπάρχει ένα παράθυρο ευκαιρίας για να συζητηθούν οι ευκαιρίες και τα όρια της συμμετοχής στη δημοκρατία, καθώς και το μέλλον της ελληνικής δημοκρατίας, πριν από τις τελετουργικές πλέον καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων οι οποίες αναμένονται, όπως κάθε χρόνο, στο διάστημα Οκτωβρίου – Δεκεμβρίου. Μέχρι πέρυσι οι καταλήψεις οργανώνονταν από τα κόμματα της εκάστοτε αντιπολίτευσης (κυρίως της Αριστεράς) και από μικρές εξωκοινοβουλευτικές αριστερές ομάδες. Από φέτος όμως τα πράγματα θα είναι διαφορετικά. Αφενός οι κοινωνικές επιπτώσεις της κρίσης είναι τεράστιες (υψηλή ανεργία, μεγάλη πτώση εισοδημάτων) και άρα υπάρχει έδαφος για πιο εκρηκτικές αντιδράσεις, αν όχι για επανεμφάνιση της πολιτικής τρομοκρατίας με επιθέσεις κατά κτηρίων και κατά πολιτικών, συνδικαλιστών και επιχειρηματιών. Αφετέρου, όπως φάνηκε ήδη με την πρόσφατη διανομή τροφίμων από τη Χρυσή Αυγή στην πλατεία Συντάγματος, μέρος του δημόσιου χώρου διεκδικεί και η Ακροδεξιά. Δεν διεκδικεί πλέον ορισμένες συνοικίες, αλλά το κέντρο της πόλης.

Είναι προφανές ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε δεινή οικονομική θέση. Εκτός όμως από την οικονομική κρίση, υπάρχει και κρίση διακυβέρνησης, καθώς και κρίση των δημοκρατικών θεσμών. Η επίλυση της κρίσης διακυβέρνησης είναι πρόκριμα για την επίλυση της οικονομικής κρίσης, εφόσον βέβαια δεν είναι ήδη πολύ αργά. Παρά τη θετική εξέλιξη του σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας (για πρώτη φορά μετά το 1989), η έλλειψη συνεννόησης μεταξύ των κοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων και των κοινωνικών εταίρων για το τι πρέπει να γίνει, η επαμφοτερίζουσα στάση των μεγάλων Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, η μεγάλη καθυστέρηση με ευθύνη διαδοχικών Υπουργών και συνδικαλιστικών ηγεσιών ως προς την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος και η αντικατότητα ή απροθυμία του κρατικού μηχανισμού να εφαρμόσει μέτρα εξορθολογισμού του δημόσιου τομέα σηματοδοτούν βαρύ πρόβλημα διακυβέρνησης.

Στη διεθνή κοινή γνώμη ήδη κυριαρχούν αρνητικά στερεότυπα σύμφωνα με τα οποία η Ελλάδα είναι χώρα υπανάπτυκτη, ανίκανη να κυβερνηθεί και σπαρασσόμενη από συγκρούσεις. Ωστόσο, πρόκειται για την ίδια χώρα η οποία σε διάστημα λίγων δεκαετιών κατάφερε να περάσει από τη δικτατορία στη δημοκρατία, να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, να δημιουργήσει πλούτο ώστε να κατατάσσεται στις 30 πλουσιότερες χώρες του κόσμου, να προσφέρει σε όλο και περισσότερους πολίτες της εκπαίδευση και νέες υποδομές επικοινωνιών και συγκοινωνιών.

Εθνική συνεννόηση

Στο μέλλον παρόμοια επιτεύγματα θα είναι αδύνατα χωρίς ένα ελάχιστο πλαίσιο κοινής πορείας. Η τυφλή ιδιοτέλεια των συμπολιτών μας οι οποίοι κερδοσκοπούν οικονομικά την εποχή της κρίσης μάς οδηγεί στον γκερεμό. Σε αυτούς δεν περιλαμβάνονται μόνοι μεγάλοι κεφαλαιούχοι, αλλά και μεσαίοι και μικροί επιχειρηματίες, καθώς και ελεύθεροι επαγγελματίες, οι οποίοι εξακολουθούν να φοροδιαφεύγουν συστηματικά. Στην ασύδοτη ανευθυνότητα αυτών συνεργούν ωστόσο και εκπρόσωποι συλλογικών συμφερόντων. Οι τελευταίοι περιφρονούν τους πολλούς, δηλαδή τους άνεργους, τους χαμηλόμισθους του ιδιωτικού τομέα και τους επισφαλώς εργαζόμενους (π.χ., τους «εργαζόμενους με μπλοκάκι» ή εκ περιτροπής εργαζόμενους), για να περιφουρήσουν τα προνόμια των συγκριτικά λίγων τους οποίους εκπροσωπούν. Πρόκειται για προνόμια μισθών, πρόσθετων παροχών και ρυθμίσεων αποκλεισμού του ελεύθερου ανταγωνισμού τα οποία ορισμένες κατηγορίες μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων συσώρευαν με τα ρουσφέτια των πολιτικών και με τον περιοδικό εκβιασμό της κοινωνίας.

[↑](#)
[6](#)
[ξ](#)

Τα νέα της Παρέμβασης

Άρθρα μελών & φίλων

Οι δράσεις μας

Οπτικοακουστικό υλικό

Γίνετε μέλη μας

Εγγραφή στα
newsletter μας

Όνοματεπώνυμο

E-mail

Εγγραφή

Εν όψει όλων αυτών, τον ερχόμενο χειμώνα, γιατί τα μεσαιά και τα φτωχότερα στρώματα να συνεχίσουν να υφίστανται τις συνέπειες της κρίσης στο παρόν, εφόσον δεν τους προτείνεται ένα σχέδιο δικαιότερης κατανομής των πόρων στο ορατό μέλλον; Χωρίς ένα τέτοιο σχέδιο, οι «αγανακτισμένοι» του 2010 και του 2011, θα χειροκροτήσουν το 2012-2013 τόσο τυφλά όσο και στοχευμένα χτυπήματα πολιτικής βίας από μικρές ακροαριστερές ομάδες. Θα χειροκροτήσουν επίσης τη σταδιακή υποκατάσταση του κράτους σε θέματα ασφαλείας και κοινωνικής πρόνοιας από την Ακροδεξιά.

Για να υπάρξει νομιμοποίηση της διαχείρισης της κρίσης, απαιτείται ένα σχέδιο για μια άλλη Ελλάδα. Την κύρια ευθύνη γι' αυτό έχει η πολιτική τάξη, αφήνοντας, αν χρειασθεί, έξω από το εγχείρημα της νέας εθνικής συνεννόησης όσους διαγκωνίζονται μεταξύ τους για το ποιος θα κάνει την πιο απονευσμένη πράξη ανεύθυνου ή λαϊκιστικού ακτιβισμού. Στη θεματολογία της νέας εθνικής συνεννόησης θα πρέπει να περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η επιβεβαίωση της συμμετοχής της χώρας στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, η εμπέδωση μιας έννοιας δημοκρατικού πολίτη στο περιεχόμενο της οποίας θα περιλαμβάνονται τόσο δικαιώματα όσο και υποχρεώσεις και ο συγκεκριμένος της εξέδου από την κρίση και της οικονομικής ανάπτυξης με την αναδιανομή εισοδημάτων και πλούτου. Όσο κι αν μας διαιρούν ιδεολογίες και συμφέροντα, υπάρχει ανάγκη για έναν ορίζοντα κοινής ευθύνης, αλληλεγγύης και εγκαρτέρησης, περισυλλογής, κοινού σχεδιασμού και πορείας. Οι έκτακτες περιστάσεις τις οποίες διανύουμε στα τέλη του 2012 απαιτούν ευρύτερη εθνική συνεννόηση, πέραν των ορίων της τρικομματικής κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας. Δηλαδή ζητείται εθνική συνεννόηση με συμμετοχή όχι μόνο των συνήθων εκπροσώπων των κοινωνικών εταίρων, αλλά εκπροσώπων δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων, Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Like 4

Tweet 1

0

2

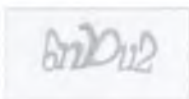
Προσθήκη νέου σχολίου

 Όνομα

 E-mail (υποχρεωτικό)

500 χαρακτήρες απομένουν

Αποστολή ειδοποίησης σε περίπτωση νέων σχολίων

Ανανέωση

Αποστολή

Ανάπτυξη από

Art Editor

Φιλοξενία από

© 2012 Ένωση Πολιτών για την ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

[Back to Top](#)